

tes „det unge Sverige“, saa vel hendes Livsanskuelse som hendes personlige Sympathier drog hende did. Til Gustaf af Geijerstam, „hvis lyse og aabne Natur“ hun syntes, fuldstændiggjorde hendes egen „mørke og indesluttede“ paa en saa velgjørende Maade, stod hun fra 1885 i et fortroligt Venskabsforhold, og Venskabsforbindelsen vedligeholdtes, ligesom med Georg Nordensvan, ved en flittig Brevvexling. I begge disse Forhold var det det *kammeratlige* Præg, hun fremfor alt satte Pris paa; at hun ganske simpelt blev behandlet som *Menneske*, var hende især kjært. Ernst Ahlgren skrev lige saa let som hun ugjærne talte, og hun strøede i sine sidste Aar meget skiftende Udtalelser om sig til mange Sider, saa at den, der af hendes Breve skal faa hendes Billede frem, nøje maa adskille, hvad der er væsentligt, og hvad der er vexlende i hendes Stemninger, hvad der er hendes egen Natur, og hvad der blot er en Gjenklang af det Menneskes Natur, som hun taler til. Thi uden nogen Sinde at forstille sig havde hun ubevidst enhver sympathetisk Naturs Tilbøjelighed til at anslaa netop den Tone, som hun følte, vilde give stærkest Gjenklang i en andens Sjæl.

Som et urokkeligt Grundtræk maa man fastholde den lidenskabelige *Frihedstrang*, der gjorde hende sky for at optræde i Flok selv med sine Meningsfæller i Striden mod den gamle Livsanskuelse, og som bragte hende rent ud af sig selv, naar hun af dennes Talsmænd blev brugt imod den ungdommelige Gruppe, som hun dog stod nærmest. Denne Selvstændighedens Ensomhedsfølelse havde ikke ringe Del i den Frygt, hvormed hun imødesaa og tilsidst flyede Fremtiden.

*

*

*

Efter Tilbagekomsten fra Stockholm til Hørby sent paa Vinteren 1886 begyndte Ernst Ahlgren at arbejde paa *Fru Marianne* og tilbragte en af de forholdsvis lykkelige Tider i Hørby, da hun for en Stund kunde glemme smaa Ubehageligheder, Omgivelsernes Mangel paa Sympathi, Landsbyforholdenes Snæverhed under ivrigt Arbejde eller lange ensomme Vandringer paa sin kjære Hede. En Gave, som hun paa denne Tid modtog fra en unavngiven kvindelig Ven af Kunsten — hvis Livsvandring danner en hel Mælkevej af saadanne Lyspunkter, der ere skjænkede andres Tilværelse — satte hende ogsaa i Stand